

[Weikop.]

Jeg skal heller ikke om Eckersberg-Thorvaldsenfondet sige ret meget. Der ligger jo en meget smuk tanke bag Eckersberg-Thorvaldsenfondet, nemlig den at yde understøttelse til ældre, fortjente kunstnere og deres efterladte, og jeg synes, at denne tanke bør støttes. Vi har heller ikke noget imod, at man søger at forhøje rådighedsbeløbet fra 75 000 kr. til 200 000 kr. Jeg kunne godt tænke mig oplysning om, hvordan midlerne fordeles, for man ved meget vel, at understøttelse særlig i den tid, vi lever i, kan være meget vanskelig at tildele den enkelte. Der kan selvfølgelig altid være ganske oplagte tilfælde, hvor man bør yde støtte, men der kan også være adskillige tilfælde, hvor tvivl kan komme til at råde. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på; jeg har tillid til og stoler på, at styrelsen også vil kunne klare de vanskelige problemer, den her kommer til at stå over for.

Styrelsen får imidlertid også en ny opgave, som måske kan være noget vanskeligere, idet den skal yde støtte til talentfulde kunstnere, og her bliver der jo straks tale om et skøn. Der skal ikke alene her være tale om talentfulde kunstnere, men støtten skal vel også i nogen grad afhænge af den pågældende kunstners økonomi. Det kan jo somme tider være svært at bedømme, hvad talent er. Det kan i det hele taget være vanskeligt at bedømme, hvad der er rigtig, og hvad der er god kunst. Jeg vil ikke tage afstand fra eksperimental kunst; jeg synes, at det må være en vanskelig opgave at vurdere den, men selvfølgelig, hvis der er tale om et udpræget talent, gør det jo opgaven lettere for styrelsen.

Nu må man ikke forstå det, jeg her har sagt, på den måde, at jeg er sur over forhøjelsen af rådighedsbeløbet, men selv om vi alle er interesseret i kulturen og i kulturelle opgaver, må man alligevel have hjernen med, når man skal forme en sådan lovgivning, og jeg har hørt en del bemærkninger om, at det kan være svært at dele sol og vind lige, når det drejer sig om understøt-

telse. Enhver, der har med sådanne sager at gøre, ved, at det kan være uhyre vanskeligt somme tider at træffe det rette valg. Det har også vist sig med hensyn til Eckersberg-Thorvaldsenfondet; der har været mange flere ansøgninger, end man har kunnet imødekomme, og derved bliver valget af de rette endnu vanskeligere.

Alt i alt kan jeg sige, at vi ser med velvilje på det foreliggende lovforslag. Jeg har omtalt nogle punkter, hvor jeg mener at loven burde ændres både for at skabe større klarhed og for i det hele taget at gøre administrationen lettere.

Else-Merete Ross: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til lovforslaget. Statens kunsthånd har så stor betydning såvel for dansk kunsthånd som helhed som for den enkelte kunstner, at en udvidelse af rådighedsbeløbet efter en nu flerårig søgperiode må anses for rimelig.

Tilskudsydelseerne til udsmykning af kommunale eller andre offentligt tilgængelige bygninger og anlæg, som har været begrænset til en tredjedel af omkostningerne, har efter den højtærede ministers mening ikke virket tilstrækkelig stimulerende på interessen for kunstnerisk udsmykning af sådanne bygninger og anlæg. Mit parti vil gerne gå med til den foreslåede forhøjelse, så at der kan ydes dækning for op til tre fjerdedele af udgifterne; man kan så, når loven tages op til revision næste gang, se, om denne forhøjelse har fået den ønskede virkning.

Vi er også indforstået med, at fondets midler kan anvendes til udsmykning af allerede eksisterende bygninger og anlæg.

I bemærkningerne siges det, at kunstmuseet hidtil fra sine magasiner har kunnet udlåne en del bildende kunst til offentlige kontorer og ambassader, men at udlånet ikke kan fortsætte yderligere uden at være til skade for den kunsthistoriske forskning. For nogle år siden læste man i dagspressen beklagelser over, at kunstmuseet havde alt for mange kunstgenstande opmagasineret.